

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. ΔΕΡΙΕΥΣ

ΣΑΝ ΤΑ ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ...

Χ! Τί φρίκη αὐτή ἡ βροχή! Τί ὀλβιος στήν ψυχὴ μου!...

Ἀπὸ τὸ τζάκι, μιὰ χαρούμενη φωτιά σκόρπιζε τὴ θαλπωρὴ της μέσα στὸ δωμάτιο. Κι' ὁμως, ἡ Ντροουίλλα ἀνατίγναζε σύγκορμη. Ἐνα συναίσθημα φόβου τὴν συγκλόνιζε, ὅπως ὁ ἀνεμὸς συγκλόνιζε τὰ παραθυρόφυλλα, κι' ἕνας θυμὸς τὴν ἔδερνε, ἀπαράλλακτα, ὅπως ἡ βροχὴ ἔδερνε ἀλύπητα τὰ τζάκια. Ἡ νέα ἀναστένανε, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της, καὶ πῆγε μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Στάθηκε καὶ κυττάχτηκε συλλογισμένη!...

Τί της ἔλειπε; Δὲν ἦταν ὡμορφὴ τάχα; Τὸ φόρεμά της δὲν ἦταν κομψό; Ἡ μήπως δὲν ἦταν χαριτωμένη μετὰ τὴ λεπτὴ σιλωέτια της;

Θεὸ μου! Ὅλα τὰ εἶνε! Ὁμορφία, χάρι, κομψότητα! Κι' ὁμως!... Τρεῖς βρομάδες τώρα, ἡ Ντροουίλλα ἦταν δυστυχῆς. Βασανιζόταν ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ἡ ὡμορφὴ καὶ προκλητικὴ Τζόου Μπέυλες εἶχε πῆξει ἀνὰ μείνη λίγο καιρὸ κοντὰ στὴ φίλη της, τὴν ἀδελφὴ τοῦ Κάρτερ Φρήμαν.

Τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας χτύπησε κι' ἡ Ντροουίλλα, μόλις ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Κάρτερ, ἔσπευσε νὰ καθίστῃ μπροστὰ στὸ γραφεῖο της. Πῆρε μερικὰ γράμματα καὶ προσηύχθηκε πὼς τὰ διαβάσει. Δὲν ἤθελε ν' ἀντιληφθῆ ὁ νέος τὴν ταραχὴ τῆς Ἀδιάφορο τί θὰ συνέβαινε τὴν ἐπομένη... Ἀ! Ὁ γέρο Τζὼν Φρήμαν τῆς εἶχε διδάξει πολλά! Τὴν εἶχε συμβουλεύσει ποτὲ νὰ μὴ πορβίδη τίς σκέψεις της. Ἀλλὰ τώρα θὰ εἶχε τὴ δύναμη νὰ κρύψει τὴν ταραχὴ της;

Ἡ νέα γύρισε καὶ κυττάε τὸν Κάρτερ, καθὼς μῆπκε στὸ δωμάτιο. Τί χαριτωμένος ποὺ ἦταν καὶ πόσο ἀπλὸς καὶ γλυκομίλητος! Τί ἀγαθὸ κι' εἰλικρινὲς τὸ βλέμμα τῶν γαλανῶν ματιῶν του! Πόσο ἀρχοντικὸ τὸ παράστημά του! Πόσο ἡγεμονικὴ ἡ φυσιογνωμία του!...

Τὸ γέρι τῆς Ντροουίλλας ἔτρεμε ἐλαφρὰ, καθὼς ὁ νέος τὸ πῆρε μέσα στὰ δικά του καὶ παραξενημένος τὴ ρώτησε μετὰ καλωσύνη:

—Τί ἔχεις, Ντρούς; Φαίνεται κουρασμένη. Πρέπει νὰ ξεκουραστῆς. Ἐπαρὸ πὼς ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ πατέρας μου, δὲν ἔκανες χρῆσι τῆς ἀδείας σου στὶς διακοπές. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Οὔτε τότε, οὔτε πρὶν! Μήπως ξέρω τί θὰ πῆ ἀνάπαυσις!... Θέλω νὰ πῆ ἡ νέα, μὰ δὲν τὸ εἶπε, κι' ἀπλῶς ἀπάντησε: «Ὁ! Ἐμένα δὲν μ' εὐχαριστοῦν ἡ διακοπές! Ἡ ἐργασία δὲν με κουράει, ἀπεναντίας μ' εὐχαριστεῖ καὶ μ' ἀρέσει!...»

—Τώρα μόλις ἀντιλαμβάνομαι, εἶπε ὁ νέος, πὼς εἶμαι ἕνας ἐγωϊστῆς! Βλέπεις, ἐπειδὴ συνήθισα νὰ σὲ θάλω χρόνια τώρα νὰ διευθύνῃς τὰ γραφεῖα μας, ἡ παρουσία σου μοῦ φαίνεται ὡς κάτι φυσικὸ, σὰν νὰ ὑπῆρχε ἐξ ἀρχῆς ἐδῶ μέσα. Οὐτε σκέφθηκα ποτὲ νὰ ρωτήσω πειὰ εἶνε ἡ οικογένειά σου, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι!...

Ἡ Ντροουίλλα κυττάε τὸ νέο καὶ θυμόταν τὰ περασμένα χρόνια, ὅταν ἔκενος ἦταν ἕνας ζωνηρὸς κι' εὐθιμὸς φοιτητῆς στὸ Πανεπιστήμιό του Κέμπριτζ. Πόσες φορές εἶχε δακτυλογραφίσει ἡ ἴδια τὰ αὐστέρη γράμματα ποῦ τοῦ ἔγραφε ὁ πατέρας του! Ὁ γέρο Τζὼν Φρήμαν δὲν εἶχε μυσητὰ ἀπὸ τὴν νέα, τὴν ὁποία προβίβασε ἀπὸ δακτυλόγραφο, σὲ ἰδιαίτηρὴ κι' ἐμπιστῆ γραμματέα του. Καὶ ὅταν πέθανε ἡ προϊστάμενός της, κανεὶς δὲν παρενεβήτηκε, ποῦ, παρ' ὅλη τὴ νεαρὴ ἡλικία της, διώρισε μετὰ τὴ διαθήκη τοῦ τῆς Ντροουίλλας Οὐάρντ, γενικὴ διευθυντρία τῆς ἐπιχειρήσεως, τῆς ὁποίας αὐτοδικαίως ὁ γυιὸς τοῦ Κάρτερ Φρήμαν γινόταν ἰδιοκτήτης.

Ἐξ ἡ χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε. Ὁ Κάρτερ ταξίδευε μετὰ τὴν ἀδελφὴ του, ὅταν ἔλαθε τὴν εἰδησὴ τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα του. Κι' ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Λονδίνο, βρήκε ἑνελεῶς ἀδασὴ γιὰ τὸ βαρὺ ἔργο ποὺ εἶχε μπροστὰ του... Ἡ Ντροουίλλα ὑπῆρξε γι' αὐτὸν πολὺτιμος σύμβουλος καὶ βοηθὸς. Μαζὺ εἶχαν ὑπερβικήσει δυσκολίες κι' ἐμπόδια. Κι' ἔτσι ἡ δουλειὰ εἶχε γίνεϊ τώρα ὁμαλὴ καὶ ἰσχυρῆ...

Τὸν τελευταῖο χρόνο, ὁ Κάρτερ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐνδιαφέρεται κάπως περισσότερο γιὰ τὴ Ντροουίλλα. Συχνὰ, τὰ βράδια, τὴν ἔπενε γιὰ νὰ δειπνήσουν ἔξω μαζὺ, κατόπιν πῆγαιναν στὸ θέατρο ἢ σὲ κανένα ντάνσιγκ. Ἐτσι σιγά-σιγά ἡ νέα ἀρχισε νὰ ὀνειροπολῆ ἕνα στενότερο καὶ τρυφερότερο σύνδεσμο μαζὺ του. Καὶ νὰ ποῦ μονομιὰς μιὰ ἀβύσσος τοὺς χώρισε!...

Στὴν ἀρχὴ, ἡ Ντροουίλλα δὲν ἔδωσε μεγάλῃ σημασίᾳ στὴν ἔχθρα ποῦ τῆς ἔδειχνε ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κάρτερ, ἡ Μόλλυ Φρήμαν, ἐπειδὴ ὁ πατέρας της διὰ τῆς διαθήκης του τὴν εἶχε ὀνομάσει διευθυντρία τῶν «Γραφείων Φρήμαν». Ἀλλὰ ἕνα βράδυ ἡ Μόλλυ ἔιχε νὰ ἰδῆ στὸ θέατρο τὸν Κάρτερ μαζὺ μετὰ τὴ Ντροουίλλα, κι' ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα ἔγραψε στὴ φίλη της, τὴν Τζόου, καὶ τὴν προσκάλεσε νὰ μείνῃ γιὰ λίγο καιρὸ κοντὰ της.

Ἀπὸ τότε ἀρχισε τὸ μαρτύριο τῆς Ντροουίλλας. Ὁ Κάρτερ παραμελοῦσε τὴ δουλειὰ του. Ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ συνοδεύῃ παντοῦ τὴ Μόλλυ καὶ τὴ Τζόου.

Ἦταν ὀλοφάνερο πὼς ἡ Μόλλυ ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μετὰ τῆς φίλης της καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της ἕνα στενὸ δεσμό, ὁποῖος μοιραίως θὰ κατέληγε σὲ γάμο. Ἐκτός ἀπὸ τὴν προσωπικὴ ὡμορφιά της, ἡ Τζόου ἦταν ἐμπειρὴ, εὐχάριστη στὴ συναναστροφή κι' εἶπε πλέον πολλὴ πλούσια καὶ μελαγχολικὴ καὶ ἡ Ντροουίλλα συλλογιζόταν πὼς ἐκεῖνη δὲν εἶχε ἀνάλογα ἔπλεγα γιὰ τὴν ἀντιφάση αὐτῆς. Ἦταν καὶ θὰ ἔμενε μιὰ ταπεινὴ ὑπάλληλος...

—Τί νὰ σοῦ πῶ, Ντροουίλλα, ἐξακολούθησε νὰ λέῃ ὁ Κάρτερ, κοντὰ σου νοι ὄω μιὰ σιγουριά, ἕνα θάρρος... Ἡ ἀτέλειωτες συναναστροφές καὶ διασκεδάσεις, στὶς ὁποῖες ἡ Μόλλυ ἐπιμένει νὰ τὴ συνοδεύω, μοῦ φαίνονται σὰν τὰ πυροτεχνήματα, ποῦ σὲ θαμπάνουν γιὰ μιὰ στιγμή καὶ τὴ λάμπνουν καὶ σὲ τέλος δὲν ἀπομένει τίποτε!... Εἶσαι φρόνιμη καὶ λογικὴ, Ντρούς, καὶ δὲν πιστεύω νὰ με παρεξηγήσῃς, ἀν ἀναθάλλωμε τὸ ἀπομυνη ραντεβὸ σου. Μά, μόλις πρὸ λίγου, ἡ Μόλλυ μετὰ εἰδοποίησε πὼς ἔχομαι μιὰ πρόσκλησι σὲ γεῦμα. τὴν ὁποία δὲν μπορῶ ν' ἀποφύγω... Τῆς δῆλωσα ὡστόσο πὼς ἄλλη φορά δὲν θὰ παραδεθῶ νὰ ποῦ γαλὰ τὰ ραντεβὸ μου μαζὺ σου!...

Μόλις ἔσπυε ὁ νέος, ἡ Ντροουίλλα πῆγε καὶ κᾶθησε μπροστὰ στὸ τζάκι. Πέρασε μιὰ μελαγχολικὴ βραδυὰ γεμάτῃ θλιβεροῦς συλλογισμοῦς...

Ἡ Μόλλυ Φρήμαν, ὅταν ἀντελήφθη πὼς δὲν μπορούσε μ' αὐτὰ τὰ μέσα ν' ἀποσπάσῃ τὸν ἀδελφὸ τῆς ἀπὸ τῆς Ντροουίλλας, ἀλλάξε ἐξονικὰ τακτικὴ. Ἀρχισε νὰ προσκαλῆ τὴ νέα στὸ σπίτι της, σὲ γεύματα καὶ σὲ συναναστροφές. Στὸ τραπέζι φρόνιτῃς νὰ τοποθετῆ τὴ Ντροουίλλα κοντὰ στὸν Τόμυ Οὐάρντ. Ὁ Τόμυ ἦταν ἕνας νέος δόξματος, μετὰ μεγάλῃ παρουσία καὶ μετὰ καλὴ παρουσιαστικὴ. Φάνηκε ἐνθουσιασμένος μετὰ τὴ γνωριμία τῆς νέας. Ἐκεῖνὴ, ἀντιθέτως, βρήκε ἀνίερὰ τὴν κουβέντα του. Συνηθισμένη σὲ μιὰ ζωὴ γεμάτῃ ἐργασίᾳ καὶ φροντίδης, ἡ Ντροουίλλα βρέθηκε σ' ἕνα περιβάλλον, στὸ ὁποῖο ἦταν ἀμάθητη. Ἡ ἀντίθεσις τῆς μετὰ τὴ ζωὴ, πνευματῶδη Τζόου φάνηκε ἀείσως. Μέσα στὰ πλοῖα, τὰ φωτογραφιμένα σαλόνια ἡ ἐρωτικὴ μέλειος γαχνόταν μπροστὰ στὴ λαμπρὴ πεταλόδα!

Ὁστόσο, ἡ Ντροουίλλα χόρευε καλά καὶ μετὰ χάρι, κι' ἡ ὡμορφία της δὲν ἀφῆ-

—Μόνη σου εἶπες πὼς ἀγαπᾶς...τὸν Τόνυ!...

νε άσυγκίνητους τους διαφόρους νέους.

Τη νύχτα εκείνη, μετά την πρώτη κοσμική εμφάνισή της, η Ντροουίλλα έκλαψε με την καρδιά της, μόλις βρέθηκε στη μοναξιά της κάμαρής της. Νοστάλγησε για πρώτη φορά την οικογένειά της, τη μητέρα της και τ' αδελφά της, που, χάρις σ' αυτήν, ζούσαν σήμερα άνεξάρτητοι στο έξοχικό σπίτι τους. Σκέφθηκε να φύγει, να πάη κοντά τους. Κατόπι όμως αντελήφθη πως η αναχώρησής της θα έμοιαζε με φυγή. "Οχι! Αυτό δεν θάταν αντίξιο του χαρακτήρου της! "Αργότερα ίσως!... Κι' η Ντροουίλλα άντ' αυτού, παρήγγειλε νέες τουαλέττες και δέχονταν τις προσκλήσεις της Μόλλυ Φρήμαν.

—Μελέτησε πρώτα τ' έσχαφο! συνήθειά σου της λήθ' ο γέρο Φρήμαν. Μη κάνει τίποτε, άν δεν βεβαιωθείς πρώτα που στέκει και σε τί έσχαφο πατούν οι άλλοι!

Κι' η Ντροουίλλα, ακολουθώντας τη συμβουλή αυτή, έπαψε να προσπαθί να φαίνεται εύχάριστος κι' όμιλητική! Περιωρίστηκε να παρατηρή τους άλλους. Με το νέο αυτό φέρσιμό της διδάχτηκε πολλά, κι' οι νέοι γνώριμοί της στην άρχή την περιτοίχιζαν με περιέργεια, κατόπι με έκπληξη και τέλος άρχισαν να ενδιαφέρονται γι' αυτήν...

Περισσότερο απ' όλους ενδιαφέροντας ο Τόμμυ Ουάρεν. Αυτός δεν ήταν μαθημένος να τού άντιπέκονατα η γυναίκα, για τις όποιες τὰ πλούτριά του κι' η κοινωνική θέσις του ήταν ό,τι απαιτούσε η φιλοδοξία τους. Γι' αυτό πέσμως μπροστά στην άδιαφορία της Ντροουίλλας και ζήτησε να μάθη περισσότερα γι' αυτήν. Κι' ένα θράδυ, που θριασκόταν πάλι δίπλα της στο τραπέζι, την προσκάλεσε να πάη μαζί του την επομένη στο θέατρο.

"Η νέα δέχτηκε μ' ευχαρίστια, κι' επειδή ο Τόμμυ μιλούσε κάπως δυνατά, όλοι οι συνδαιτημένες άκουσαν την πρόσκλησή του.

Το άλλο βράδυ πράγματι, η Ντροουίλλα πήγε με τον Τόμμυ Ουάρεν στο θέατρο.

"Από τότε, συχνά ο Κάρτερ ή κάποιος άλλος της παρέας τους, τύχαινε να συναντήσουν τη Ντροουίλλα με τον Τόμμυ Ουάρεν. Η νέα εξακολουθούσε να πηγαίνει τακτικά στο Γραφείο, μα σιγά-σιγά παροδίδε την εργασία στον Κάρτερ. Έχε άποφασίσει ν' άπουσρθη και να ξαναγοιώσει στην οικογένειά της. Τέλος μια μέρα ο νέος τού κατάλαβε αυτό και της είπε με παράπονο:

—Μα τ' σωστά σου σκέπτεσαι να με έγκαταλείψεις. Ντρούς; —Ναι, Κάρτερ, κουράστηκα! Δεν μπορώ να εργάζωμαι παντοτεινά! "Έχω κι' έγώ δικαιώματα...

—Θέλεις να πής, Ντρούς, πως κουράστηκες να συνεργάζεσαι μαζί μου; "Η μήπως... πές μου την άλήθεια, Ντρούς, αγαπάς κάποιον, δεν είλ' έτσι;

—Αυτή είν' η άλήθεια, Κάρτερ! Ναι! "Αγαπώ... κάποιον!...

—Τότε, δεν μπορώ να έπιμεινω περισσότερο. "Οπωσδήποτε, έλπιζώ να μείνης κοντά μου όσο μπορείς περισσότερο.

"Από κείνη την ημέρα, ο Κάρτερ δεν της μιλούσε, παρά για δουλειές. Της φερόταν μ' ευγένεια και με κάποια ψυχρότητα. "Ο νέος εργάζονταν έντακτικά, είχε αναλάβει τη διεύθυνση τού Γραφείου κι' ήταν φανερό πως η παρουσία της Ντροουίλλας δεν τού ήταν πειά απαραίτητη. Κι' η νέα τώρα μετάνοιωσε πικρά, γιατί, παίζοντας τό τελευταίο της άουτό, είχε χάσει τό παιχνίδι. "Ωστόσο, θυμόταν τὰ λόγια του γέρο Φρήμαν: "Όταν κερδίσης, κέρδισης, μα όταν χάσης, πρέπει να ξαναρχίσης από την άρχή! "Σ' αυτή την περίσταση όμως δεν ήταν δυνατός να ξαναρχισί!...

Έχε φθάσει η τελευταία μέρα της παραμονής της στο Γραφείο Φρήμαν. Οι υπάλληλοι είχαν φύγει πειά. "Ο Κάρτερ είχε ειδοποιήσει πως επειδή είχε συνέντευξη με τους δικηγόρους τών Ρούμσον, δεν θα πήγαινε τό άπόγευμα στο Γραφείο.

Με άργες κινήσεις η Ντροουίλλα τακτοποίησε για τελευταία φορά τό γραφείο της—Ποιος έξερει, σκεπτόταν μελαγχολικά, ποιος θάπνερη τη θέσι της!... Μοναμιάς άδλος ο συγκεντρωμένος πόνος της καρδιάς της έξόπασε! "Έγειρε τό κεφάλι της άπάνω στο γραφείο και έκλαψε με λυγμούς. Όυτε η ίδια δεν ήξερε πού ώρα έμεινε έτσι. Κι' όυτε άκουσε την πόρτα που άνοιξε πίσω της. "Η άγαπημένη φωνή τού Κάρτερ την έκανε να σηκώσι τό κεφάλι της.

—Νόμιζα πως έφυγες, Ντρούς, είπε ο νέος, κι' ήθελα να ίδω άκόμα μία φορά τό γραφείο σου προτού καθήγει άλλος στη θέσι σου! Δεν ήθελα να σου πώ πόσο με λυπεί η άναχώρησής σου, για να μη θολώσω την ετύχιά σου...

—Με νόμιζες λοιπόν ετύχιωμένη, Κάσ-

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

"Η πρώτη βιβλιοθήκη τού κόσμου ιδρύθηκε στη Μέμφιδα, από ένα τών βασιλέων της Αιγύπτου. "Η περιημιότερη όμως βιβλιοθήκη της άρχαιότητας ήταν η βιβλιοθήκη της "Αλεξανδρίας.

Τις πρώτες βιβλιοθήκες τών Έβραίων τις άποτελούσαν τα ξερά βιβλία τους, που τὰ φύλαγαν στους ναούς τους, και τὰ δημόσια άρχισα, τὰ όποια κρατούσαν από τὰ πανάρχαια χρόνια.

"Η πιο αξιόλογη βιβλιοθήκη τών Περσών ήταν η βασιλική βιβλιοθήκη τών Σούσαν.

Στην "Ασσυρία πάλι, ο βασιλεύς Σαρδανάταλος ίδρυσε (στα 650 π.Χ.), τη βιβλιοθήκη της Νινευή, στα έρ.ε.α. της όποίας βρέθηκαν πολλές γλιάδες πλάκες, γραμμένες με σφηνοειδή γραφή. Από τις πλάκες αυτές έχει τό Βρετανικό Μουσείο περισσότερες από 30.000.

"Η πρώτη βιβλιοθήκη της Ρώμης ήταν η βιβλιοθήκη τού Διμήλιου Παύλου, την όποια είχε φέρει στη Ρώμη ως πολειμικό λάφυρο. "Επίσης και ο Δοικουλος είχε με ταίρει στη Ρώμη πολλά βιβλία, τὰ όποια είχε λωφραγωγίσει από διάφορες πόλεις. Έχε καταρτίσει δέ με αυτά μια λαμπρότατη βιβλιοθήκη. "Αλλά η πρώτη δημόσια βιβλιοθήκη της Ρώμης συστήθηκε από τον Αλβαντό. "Επειτα οι διάδοχοί του, και ύλιμστα ο Δομιτιανός, έλιούτισαν τις δημόσιες βιβλιοθήκες της Ρώμης. "Αλλά η φωτιά τού Νέρονος κατέστρεψε, δυστυχώς, τις περισσότερές Ρωμαϊκές βιβλιοθήκες, κι' έτσι χάθηκαν πολλά σπουδαιότατα έργα.

Μετά την πτώση της Ρώμης, ο μέγας Κωνσταντίνος ίδρυσε στο Βυζάντιο μια θαμιάσια βιβλιοθήκη, την όποια έλιούτισαν ο "Ιουλιανός και ο Θεόδωρος ο νεότερος. "Από τόν δέκατο τέταρτο αιώνα τέλος, και μάλιστα από την εποχή της "Αναγεννήσεως, άρχισαν να ιδρύονται η βιβλιοθήκες τών Πανεπιστημιών της "Ιταλίας, Γερμανίας, Γαλλίας κλπ.

Μερικοί πιστεύουν ότι στις λίμνες τού Σάουθ τού Φονταίνε-μπλώ υπάρχουν κιστρίνοι, οι όποιοι ζούν άνω την εποχή τού Φθαγκίσκου Α'. "Αλλ' αυτό απέδειχθη άνακριβές από τους έπιστήμονες.

"Ο Μπαϊρόν, πάντως, πέφτημας Ιχθυολόγος, είχε τη γνώμη ότι οι κιστρίνοι ζούν ως διακόσα χρόνια.

Στην Πετρούπολι τέλος, στο παλιό αυτοκρατορικό Ιχθυομνησείο, έπληξαν επί Τσάρων μερικά ψάρια ηλικίας 194 χρόνων! Μετά την επανόστασι τών Μπολσεβίκων, τὰ ψάρια αυτά τάρ...έφαγαν οι επαναστάται!...

Στὰ ένδοτερα της μεγαλιόνησου τού "Ινδικού "Ωκεανού Βόρειοι υπάρχει μια άγρια φυλή, η όποια ονομάζεται Χαγγού. Οι Χαγγού αυτοί ζλιάνε τρία μερόνυχτα τους νεκρούς των. Κατόπι τους θάβουν και άφοι τους άφήνουν επί δεκατρία φεγγάρια κάτω από τη γή, τους ξεθάβουν και παίζουν τό σκελετό τους, με τόν όποιο κατασκεύαζον διάφορα χρήσιμα αντικείμενα: ποτήρια με τὰ κρανία, καλάθα με τις πλευρές, γοι'όχηρα με τὰ όστά τών μηρών κλπ. Αυτή η δουλειά θεωρείται ως ένδειξις σ' θασιού προς τους νεκρούς. Και γι' αυτό άκριβώς τούς νεκρούς τών κακών ανθρώπων δεν τους ξεθάβουν και έποιέινους άφήνουν ήσυχο τό σκελετό τους υπό την γή.

τερ; ρώτησε η νέα με θουρκωμένα μάτια.

—Μά, βέβαια! Μόνη σου είπες πως κουράστηκες κι' ότι... αγαπάς... τόν Τόμμυ!...

Πάλι τὰ λόγια τού γερσοφρήμαν ήρθαν στο νοι της νέας: "Όταν ξαναλήγεις όλα τὰ μέσα, υπάρχει άκόμα ένα! "Όμοιόλογησε την άλήθεια. "Ισως έπιτύχη!...

—Κάρτερ, είπε η νέα με σταθερά φωνή. Δεν σου είπα πως αγαπούσα τόν Τό μ μ υ, είπα πως αγαπώ κά πο ι ο ν κι' ο κά πο ι ος αυτός... είσαι έσύ!... Θέλησα να τρυφερθώ, γιατί ήξερα πως θα προτιμούδες τη Τζούου...

—Μά, αγαπημένη μου! είπε ο νέος τρυφερά, δεν σου είπα πως μονάχα κοντά σου νοιώθω χαρά και θάρρος; Δεν κατάλαβες πως δεν μ' άρρσει, τώρα μάλιστα που συνήθισα να εργάζωμαι, αυτή η ζωή τού γλεντιού, που μοιάζει με πυροτεχνήματα, από τὰ όποια δεν μένει στο τέλος, παρά λίγη στάχτη!... Πές μου, Ντρούς, πως δεν θά μ' άφήσης, πως θά μείνης παντοτεινή συνεργάτις μου κι' αγαπημένη γυναίκα μου!...

—Ναι, Κάρτερ! άπάντησε η νέα με συγκίνησι. "Ήμουν και θά μείνω παντοτεινά δική σου!...

